

Wzorzec FCI nr 97 /05.03.1998/, wersja angielska

**SZPICE NIEMIECKIE, ŁĄCZNIE Z KEESHONDEM I
POMERANIANEM**

TLUMACZENIE : Olga Jakubiel.

POCHODZENIE: Niemcy.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA:
05.03.1998.

UŻYTKOWOŚĆ: Pies stróżujący i do towarzystwa.

KLASYFIKACJA F.C.I. : Grupa 5 Szpice i psy ras pierwotnych.
Seksja 4 Szpice europejskie.
Bez prób pracy.

ZARYS HISTORII RASY: Szpice niemieckie są potomkami „psów torfowych” (Torfhund) z epoki kamiennej, „canis familiaris palustris Rūthimeyer” oraz późniejszych „szpiców osady palowej” (Pfahlbau); są one najstarszą rasą psów w Europie Środkowej. Wiele innych ras wywodzi się od nich. W krajach nie będących niemieckojęzycznymi, szpice wilcze znane są jako keeshondy, natomiast szpice miniaturowe – jako pomeraniacy.

WRAŻENIE OGÓLNE : Szpice urzekają z powodu swej pięknej, odstającej dzięki obfitemu podszyciu, szaty. Szczególnie imponujący jest bujny, przypominający grzywę, kołnierz wokół szyi (kryza) oraz obficie owłosiony ogon, noszony dumnie nad grzbietem. Lisia głowa z czujnymi oczami oraz małe, spiczaste, blisko osadzone uszy, nadają szpicowi jedyny w swoim rodzaju, charakterystyczny zadziorny wygląd.

ISTOTNE PROPORCJE: Stosunek wysokości w kłębie do długości tułowia wynosi 1:1.

USPOSOBIENIE/TEMPERAMENT : Szpic niemiecki jest zawsze uważny, żywotny i niezwykle oddany swemu właścicielowi. Jest bardzo pojętny i łatwy do wyszkolenia. Brak zaufania w stosunku do obcych oraz brak instynktu myśliwskiego czynią go idealnym psem stróżującym, zarówno na użytek domowy, jak i gospodarski. Szpic niemiecki nie jest ani płochliwy, ani agresywny. Obojętność na

warunki pogodowe, krzepkość oraz długowieczność to jego najbardziej niezwykle cechy.

GŁOWA :

OKOLICA MÓZGOCZASZKI : Średniej wielkości głowa szpica, widziana z góry, jest najszersza z tyłu i zwęża się w klin w kierunku czubka nosa.

Stop: Od umiarkowanie do wyraźnie zaznaczonego; nigdy stromy.

OKOLICA TWARZOCZASZKI:

Nos: Nos okrągły, mały i zupełnie czarny; u psa brązowego – ciemnobrązowy.

Kufa: Kufa nie jest wydłużona i pozostaje w odpowiedniej proporcji do czaszki. U szpiców wilczych (keeshondów), dużych i średnich – stosunek długości kufy do długości czaszki wynosi ok. 2:3; u szpiców małych i miniaturowych – ok. 2:4.

Wargi: Nie przesadne, ściśle przylegające do szczęki i żuchwy; nie tworzą fafli (fałd) w kącikach ust. Całkowicie czarne u psów wszystkich maści; u psów brązowych – ciemnobrązowe.

Szczeka i żuchwa oraz uzębienie: Szczeka i żuchwa normalnie rozwinięte, w pełnym zgryzie nożycowym, tj. górny łuk ściśle zachodzi na dolny, a zęby ustawione są pionowo względem szczęki i żuchwy. 42 zęby, zgodnie z wzorem zębowym psa.

U szpiców małych i miniaturowych (pomeranianów) tolerowany jest brak kilku przedtrzonowców. Zgryz cęgowy dopuszczalny jest u wszystkich odmian szpiców.

Policzki: Policzki delikatnie zaokrąglone, lecz nie puciołowate.

Oczy: Oczy średniej wielkości, podłużnego kształtu, nieco skośne, ciemne. Powieki czarne u psów wszystkich maści; u psów brązowych – ciemnobrązowe.

Uszy: Małe uszy, osadzone wysoko i stosunkowo blisko siebie; trójkątne i spiczaste; noszone zawsze pionowo, sztywne na końcach.

SZYJA: Średniej długości, szeroka u nasady między łopatkami; nieco łukowata, bez podgardla; pokryta grubym, gęstym włosem, tworzącym dużą kryzę.

TULÓW:

Górna linia: Górna linia zaczyna się od koniuszków prosto noszonych, stojących uszu i łączy się delikatnym łukiem z krótkim, prostym grzbietem. Ogon o obfitym, powiewającym włosie, częściowo przykrywającym grzbiet, zaokrągla sylwetkę.

Kłęb/Grzbiet: Wysoki kłęb przechodzi niepostrzeżenie w najkrótszy, jak to możliwe, prosty, mocny grzbiet.

Lędźwie: Krótko związane, szerokie, mocne.

Zad: Zad szeroki i krótki, nie opadający.

Klatka piersiowa: Głęboka, dobrze wysklepiona klatka piersiowa; dobrze rozwinięte przedpiersie.

Dolna linia: Mostek sięga tak daleko do tyłu, jak to możliwe; brzuch nieznacznie podciągnięty.

OGON: Ogon osadzony wysoko; średniej długości. Skierowany w górę i zagięty do przodu nad grzbietem; prosty od nasady. Spoczywa stabilnie nad grzbietem; pokryty bardzo gęstym włosiem. Podwójny skręt na końcu ogona jest tolerowany.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE :

Wrażenie ogólne: Proste; dosyć szeroki front.

Łopatki: Łopatka długa i dobrze kątowana. Ramię, które jest mniej więcej tej samej długości, tworzy z łopatką kąt 90°. Łopatka dobrze umięśniona i dobrze połączona z mostkiem.

Łokieć: Łokieć mocny, ściśle przylegający do klatki piersiowej; ani odstający, ani ustawiony podsiebnie.

Przedramię: Przedramię średniej długości w stosunku do ciała; silne i zupełnie proste. Tył przedramienia dobrze owłosiony.

Śródrezcze: Mocne, średniej długości; nachylone pod kątem 20° (w stosunku do pionu).

Przednie łapy: Przednie łapy tak małe, jak to możliwe; okrągłe i zwarte – tzw. kocie łapy, z dobrze wysklepionymi palcami. Pazury i opuszki czarne u [psów] wszystkich maści; u psów brązowych – ciemnobrązowe.

KOŃCZYNY TYLNE :

Wrażenie ogólne: Kończyny tylne bardzo umięśnione i obficie owłosione aż do stawów skokowych. Tylne kończyny proste i równoległe.

Udo i podudzie: Udo i podudzie mniej więcej równej długości.

Kolano: Kolano mocne, umiarkowanie kątowne; w ruchu nie odchylane na zewnątrz, ani do środka.

Śródstopie: Śródstopie średniej długości, bardzo mocne i pionowe względem podłoża.

Tylne łapy: Tylne łapy tak małe, jak to możliwe; zwarte, z dobrze wysklepionymi palcami – tzw. kocie łapy. Grube opuszki. Kolor pazurów i opuszków – tak ciemny, jak to możliwe.

CHÓD/RUCH: Szpic niemiecki porusza się prosto do przodu, z dobrą akcją kończyn tylnych, płynnie i sprężyście.

SKÓRA: Skóra równomiernie napięta, bez zmarszczek.

SZATA:

WŁOS: Szpic niemiecki ma podwójną szatę: długi, prosty, odstający włos okrywowy i krótkie, gęste, wełniste podszycie. Głowa, uszy, przód przednich i tylnych kończyn oraz łapy – okryte krótkim, gęstym (aksamitnym) włosem. Reszta tułowia okryta długą, bogatą szatą. [Włos] Nie może być falisty, kędzierzawy, ani sznurowy; na grzbiecie nie może być przedziałka. Szyja i łopatki okryte gęstą grzywą. Tył przednich kończyn dobrze opiórowany; tylne kończyny mają obfite pióra od zadu do stawów skokowych. Ogon obficie owłosiony.

MAŚĆ:

a) Szpic wilczy/Keeshond: Szara cieniowana (wilczasta).

b) Szpic duży : Czarna, brązowa, biała.

- c) Szpic średni: Czarna, brązowa, biała, pomarańczowa, szara cieniowana (wilczasta), inne maści.

- d) Szpic mały: Czarna, brązowa, biała, pomarańczowa, szara cieniowana (wilczasta), inne maści.

- e) Szpic miniaturowy/Pomeranian: Czarna, brązowa, biała, pomarańczowa, szara cieniowana (wilczasta), inne maści.

Czarny szpic: Czarny szpic musi mieć także czarne podszycie i skórę; wierzchni kolor musi być lśniąco czarny, bez śladu białych czy innych znaczeń.

Brazowy szpic: Brazowy szpic powinien być jednolicie ciemnobrazowy.

Biały szpic: Szata powinna być czysto biała, zwłaszcza bez śladu żółci, która zdarza się często, szczególnie na uszach.

Pomarańczowy szpic: Pomarańczowy szpic powinien być równomiernego, średnio nasyconego koloru.

Szary cieniowany (wilczasty) szpic wilczy/Keeshond: Kolor szary cieniowany (wilczasty) to srebrno szary z czarnymi koniuszkami włosów. Kufa i uszy ciemnego koloru. Wokół oczu wyraźne „okulary” w postaci delikatnie zarysowanej czarnej linii, biegnącej od zewnętrznego kącika oka do dolnego kącika ucha; towarzyszą im wyraźne znaczenia i cieniowania, tworzące wyrazistą, krótką brew. Grzywa i pierścień na łopatkach – jaśniejsze. Przednie i tylne kończyny bez śladu czarnych znaczeń poniżej łokci i kolan, z wyjątkiem delikatnego rysunku na palcach. Czarny koniec ogona. Spodnia część ogona i portki – w bladym, srebrno szarym odcieniu.

Szpicie innych maści: Określenie „inne maści” zawiera w sobie wszystkie odcienie kolorów, takie jak: kremowy, kremowo-śniady, pomarańczowo-śniady, czarny podpalany oraz łaciaty (zawsze z dominującą bielą). Czarne, brązowe, szare lub pomarańczowe łaty muszą być równomiernie rozłożone na całym tułowiu.

WIELKOŚĆ I CIĘŻAR CIAŁA:

Wysokość w kłębie:

- a) Szpic wilczy/Keeshond: 49 cm +/- 6 cm.
- b) Szpic duży: 46 cm +/- 4 cm.
- c) Szpic średni: 34 cm +/- 4 cm.
- d) Szpic mały: 26 cm +/- 3 cm.
- e) Szpic miniaturowy/Pomeranian: 20 cm +/- 2 cm.

Psy poniżej 18 cm – niepożądane.

Waga: Każda odmiana szpica niemieckiego powinna mieć wagę proporcjonalną do wielkości.

WADY: Wszelkie odstępstwa od wyżej wymienionych cech należy uznać za wady, których ocena powinna być proporcjonalna względem ich stopnia i zasięgu.

POWAŻNE WADY:

- Wady budowy.
- Zbyt płaska głowa; wyraźnie jabłkowata głowa.
- Cielisty kolor nosa, powiek i warg.
- Brak zębów u szpica wilczego (keeshonda), dużego i średniego.
- Wady ruchu.
- U szarego cieniowanego (wilczastego) szpica brak wyraźnych znaczeń na twarzoczaszce.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub nadmierna bojaźliwość.
- Niezasklepione ciemiączko.
- Przodozgryz lub tyłozgryz.
- Ektropia lub entropia.
- Półstojące uszy.
- Wyraźne białe łaty u szpica, który nie jest biały.

Każdy pies, przejawiający fizyczne lub psychiczne nieprawidłowości, powinien zostać zdyskwalifikowany.

Uwaga: Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra, całkowicie opuszczone do moszny.